

Inspiration fra Røgttere og Stalddrenge. Inden et Aar er gaaet, vil Hr. Hansted ogsaa aandelig talt gaa med Træsko; hans hele Tankegang er allerede plump som en Bondes.“

III

Endelig i Midten af Juli kunde Tønnesens pakke deres Sager sammen og rejse. Nogle af Vejlbøbønderne og Egnens tre Proprietærer havde haft isinde til Afsked at hædre Provsten med et Festmaaltid og en Sølvkaffekande, hvad han dog — med Tak, men meget bestemt — havde bedt sig fritaget for. Uden andre end de allernødvendigste Formaliteter, men tilsyneladende ogsaa uden særlig Bitterhed, skiltes da Provsten fra sin Menighed. Kun overfor Emanuel røbede han engang sin sande Sindsstemning, da han ved Afskeden koldt trykkede hans Haand og sagde, at det vel var overflødigt at ønske de Folk tillykke, der var saa heldige at have „Tidens Vind“ i deres Sejl.

Saasnat Provstens var borte, flyttede Emanuel ned fra sit Kvistkammer med sine faa Møbler og indrettede sig i Tønnesens Studereværelse og i et af Soveværelserne. Hele den øvrige Lejlighed kom til at staa tom, undtagen Pigeammeret, hvor den gamle, halte Lone foreløbig blev boende i Egenskab af Emanuels Husholderske. Der var forresten ingen, der havde anmodet hende derom; men hun lod, som om hun hørte med til Husets mur- og nagelfaste Inventar, og Emanuel var godmodig nok til at gaa ind paa hendes Betragtningssmaade. „Maren“ derimod havde fulgt Provsten tilligemed Hestene og Kalechevognen, og nogen ny Karl var der ingen Anledning til at anskaffe sig, idet Præstegaardsjorden — til Emanuels store Sorg — var bortforpagtet til en af Vejlbøbønderne og ikke før om et Aarstid vilde blive gjort fri.

Han tilbragte derfor nu som før det meste af den Tid, hans Præstegerning levned ham, i Skibberup hos Svigerforældrene, hvor han daglig deltog i al Slags Arbejde. Han pløjede, lugede Roeplanterne og kørte Gødning ud paa Brakmarken. Om Aftenen